

Pastorsønnen

Et intervju med evangelisten Yngvar W. Andersen

Om min far Frank August Hartvedt og min kristne oppvekst

Forfatter: Frank Benjamin Horn Hartvedt

Publisert første gang: Mai 2025 på frankbenjaminhartvedt.no

Din far var et unikum blant pinsevennene i Bergen på den tiden. Yngvar W. Andersen

I Frank Benjamin-serien har jeg fortalt om min oppvekst, hvor jeg ble syltet i den kristne tro. Min far, pastoren Frank August, døde da jeg var 17 år gammel, etter at han hadde takket nei til sykehusbehandling med den begrunnelse at Gud skulle helbrede ham. Noen år etter hendelsen var jeg ikke lenger en kristen ung mann. Men en arv hadde jeg med meg.

I dag ringte jeg til Yngvar Willy Andersen (67), den velkjente evangelisten i kristen-Norge som i dag taler for tusener av mennesker, blant annet i Afrika. For over 30 år siden ledet han Menigheten Milde Due i Åsane sammen med min far som startet menigheten i 1987/1988.

Jeg husker Yngvar Andersen godt. Han var en engasjert og hyggelig mann. Noen år etter at min far stiftet menigheten spurte han Yngvar om han ville overta som forstander i forsamlingen. På det tidspunktet var Yngvar Andersen i midten av 30-årene, mens min far var i midten av 50-årene. Tanken var at min far skulle få leder-assistanse i en svært hektisk menighetshverdag og gå over som en «styreleder». Yngvar takket ja.

Da jeg ringte Yngvar i dag var jeg spent på hva han hadde å si om tiden i Milde Due. Hovedgrunnen til det er at samarbeidet med min far skar seg etter en stund. Men det kan jeg si med en gang: Jeg var mektig imponert av Yngvar da samtalen var avsluttet. Fascinert. Og glad. For Yngvar hyllet min far på en måte jeg sjelden har hørt før. Konflikten deres kom helt i skyggen.

Din far var en mann som ville gå sine egne veier. Han tenkte utenfor boksen. Yngvar W. Andersen.

– Din far var et unikum blant pinsevennene i Bergen på den tiden. Han var karismatisk og genuin, og det fikk han kreditt for blant alle forkynnerne i bergensområdet. Perioden med din far har satt spor i meg, han inspirerte meg på mange måter. Han lot meg få følge en drøm jeg hadde om å bygge opp en menighet, og i denne menigheten var det ikke bare gudstjenester, men også spennende TV-arbeid som jeg engasjerte meg veldig i, forteller Yngvar Andersen.

– Din far var en mann som ville gå sine egne veier. Han tenkte utenfor boksen. På den tiden skulle det meste gå innom eller gjennom menigheten Tabernaklet i Bergen sentrum. Man skulle liksom ikke starte noe eget. Men det gjorde din far. Og spesielt når det gjaldt TV-satsingen var han original og en pioner. Han var en av de første forkynnerne i Bergen som klarte å få TV-lisens, og når han fikk den hadde han ingen problemer med å samarbeide med andre TV-aktører som ikke delte hans syn på livet. Det var ikke vanlig. Andre kristne som var involvert i TV-arbeid på den tiden så helst at en bare samarbeidet med mennesker som delte troen på Gud. Men din far var vidsynt. Han var romslig og inkluderende, han hadde et hovedmål: å nå ut med evangeliet.

Og hvis det var noen som behersket kunsten å nå ut med nettopp det, så var det min far, ifølge Yngvar Andersen.

– Han var ekstrem vil jeg si, hvis jeg skal bruke et slikt uttrykk. Det er vel mer vanlig å bruke et slikt ord innen salgsbransjen hvor jeg jobbet i mange år. Folk ble truffet av talene hans, i hjerteroten. Han var unik når det gjaldt å engasjere med sin inspirasjon og glede og nød for mennesker som gjerne var «bortkomne sønner». De var det en del av i Milde Due. Han fikk mennesker med seg. Når du snakket med folk i pinsevennsammenheng i Bergen var det veldig mange som sa nettopp disse tingene.

Din mor var en moderator for din far. ... Hun backet din far på en fantastisk måte.
Yngvar W. Andersen

– For meg åpnet han døren på vidt gap og lot meg virkelig få slippe til som leder. Det var en veldig god og hjertelig stemning i menigheten, med en åpenhet for Gud og Den hellige ånd på alle måter. Man var opptatt av hverandres ve og vel. Man hadde omsorg for hverandre. På en måte var Milde Due en omsorgsmenighet for mennesker som ikke passet inn i et firkantet mønster, sier Yngvar Andersen. Han nevner blant andre ekteparet Martha-Liv og Atle Andersen som viktige personer i ledelsen. Det skjønner jeg godt. De to var gull.

Om samarbeidet mellom min mor og min far i menighetsledelsen, sier Yngvar dette:

– De var et flott fort! De var kjernen i menigheten og eksponentene for varmen og engasjementet i forsamlingen. Din mor var en moderator for din far. Hun kunne rolig og muntert si til ham når vi

satt der alle sammen og snakket: «Ro litt ned nå, Frank». Hun backet din far på en fantastisk måte. Jeg beundret måten de to strakte ut hendene til mennesker som gjerne var fortvilet.

Men han sier også dette:

– Jeg tenkte av og til: «Hvordan går det med guttene?». Dere to brødre måtte jo tåle at deres foreldre var «på» hele tiden med menighetsarbeid. Å ha omsorg for mange mennesker krever mye.

Men han skjønner likevel godt at jeg ble dypt inspirert av å se min mor og far arbeide og samhandle. Han var selv en pastorsønn og husker godt inspirasjonen han fikk fra faren sin.

Jeg kan forstå at du følte litt opprørskhet i deg ... Jeg forstår fullt ut at dine opplevelser ... kan ha ført deg bort fra troen. Yngvar W. Andersen

I løpet av samtalen med Yngvar sa han noe som overrasket meg litt. Han sa at jeg og min bror gikk mindre på møter i menigheten etter hvert. Min mor og min far syntes det var litt leit, sier Yngvar. Jeg kan ikke huske dette.

– Dere var godt utviklede ungdommer som hadde egne meninger og egne standpunkter. Din mor og din far respekterte det, sier Yngvar.

– Hva vil du si om min fars troslære?

– Han var jo bokstavtro og tydelig på hva som var synd. Men han var romslig og glad i alle mennesker uansett hvordan de var.

– Og helvete?

– Vi pinsevenner kan kunsten å male et grelt bilde av helvete, ler Yngvar. – Men det var mer slik før, nå er det mer fokus på å bli frelst og vinne himmelen. Dette med helvete, som jo er en kjensgjerning i Bibelen, er komplekst å formidle til barn. Din far var jo kjent for å være veldig tydelig og konsekvent i sin formidling av Ordet. Attesten fra andre menighetsledere var at han var veldig klar i sin troslære og tale. Jeg vil ikke si at det var kritikkverdigg av din far å være tydelig på

hva helvete var overfor sine barn. Vi er alle forskjellige, vi foreldre. Dette er en subjektiv ting. Men det er klart, man bør være varlig når en lærer barn om helvete. Jeg tenker da på ting som stemme- og bildebruk.

Selv hadde han ikke mareritt i oppveksten. Men han kunne bråvåkne og frykte fortapelsen, sier han. – Da var jeg vettskremt!

Jeg forteller ham om at jeg hadde en god og trygg oppvekst, men også en oppvekst som bar preg av et opprør mot naturen. Mot nakenhet. Mot sex.

– Den gang var det ikke mye som skulle til før en kalte noe for porno. Som kristne skal vi ikke hive innpå med pornoblader, for vi skal ikke være av denne verden. Din far var kanskje streng når det kom til dette området. Han hadde sitt ståsted og sitt perspektiv. Vi foreldre er forskjellige. Jeg kan forstå at du følte litt opprørskhet i deg på grunn av dette, at du reagerte på dette. Og det er jo slik livet er. Man vokser til og får egne meninger og tar egne avgjørelser, noen veldig tidlig. Jeg forstår fullt ut at dine opplevelser i denne sammenheng kan ha ført deg bort fra troen. Jeg var selv ikke mors beste barn før jeg tok et veldig tydelig standpunkt om å følge Jesus som 15-åring. Allerede som ni-åring bestemte jeg meg for å følge Jesus, men i årene frem til jeg fylte 15 lot jeg meg friste av ting jeg syntes var spennende og som jeg skulle holde meg borte fra. Jeg gikk på kino i smug for eksempel. Hvorfor skulle jeg ikke få lov å gjøre noe så spennende som å gå på kino? Men jeg tok altså et selvstendig valg om å leve som en kristen.

Din far var veldig «ekspansiv». Yngvar W. Andersen

Ok, så, kan Yngvar Andersen huske at flere personer i Menigheten Milde Due gikk rundt Teigland Bilforretning syv ganger i håp om at Gud skulle velsigne dem med bygget?

– Akkurat det var nok ikke jeg med på, men jeg husker at jeg og din far hadde møte med Teigland som ville selge bygget. Milde Due hadde hatt stor vekst, og vi var på jakt etter nye lokaler. Vi ba om at Gud ville tildele oss bygget. Å gjøre som Josva handlet nok om å skape velvilje, sier Andersen.

Han forteller at min far var veldig «ekspansiv». Men ikke som «forbildet» Aril Edvardsen som plantet menighetsaktivitet mange steder. Min far ville utvide sin menighet lokalt. – Han ville gjøre Menigheten Milde Due stor. Det kan godt være han hadde «verdensvisjoner», men jeg opplevde at drømmen hans hovedsakelig handlet om den ene menigheten, sier Yngvar.

Alt var såre vel lenge mellom min far og Yngvar Andersen. De respekterte hverandre. Men så ble min far skuffet. Yngvar var veldig opptatt med TV-arbeid, og hadde ikke mulighet til å være i sterk grad hyrde for menighetsmedlemmene i tillegg – på grunn av sitt salgsvirke. Omsorgsarbeidet var ikke tilstrekkelig, mente min far. Og dette skapte en viss strid mellom de to lederne. Jeg fortalte Yngvar at jeg spesielt kunne huske en episode i den forbindelse. Yngvar var hjemme hos vår familie, og i en samtale mellom min far og Yngvar ble ting opphetet. Da roper min far: «Det er barn her, Yngvar!». Yngvar Andersen husker det faktisk, og han humrer lett.

– Det ble en trist og spesiell avslutning på samarbeidet. Jeg fikk vel regelrett sparken. På et menighetsmøte fikk din far med seg medlemmene under avstemning, og jeg måtte gå, forteller Yngvar.

Og så kommer gullordene:

– Men selv om et samarbeid tar slutt som følge av uenigheter og kanskje strid der og da, så beholder man likevel respekten for hverandre. For tenk på alt det vi hadde sammen, alle de gode minnene. Dette har alltid overskygget konflikten, og har alltid preget meg, sier storforkynneren Yngvar Willy Andersen.